

John West

en de gestolen Picasso

Peter Mabelus

Roman

Inkijkexemplaar

Peter Mabelus

JOHN WEST

en de gestolen Picasso

Eerste druk 2021
Copyright © Peter Mabelus

Omslag vormgeving Probeeld | Ambilicious
Omslagfoto Noah Visser

Binnenwerk vormgeving Ambilicious Studio
Redactie Mieke Hulsebosch
Eindredactie Inanna van den Berg | Ambilicious

ISBN 978-94-93210-51-6 | NUR 330
www.ambilicious.nl

Copyright © 2021 Ambilicious, Breda

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

JOHN WEST en de gestolen Picasso

Ambilicious Breda | Kalmthout

Voor mijn zoon Noah (2002)

Hij heeft mij meer geleerd over geschiedenis dan al mijn
professoren aan de universiteit bij elkaar.

*'Everything went from bad to worse,
money never changed a thing
Death kept followin', trackin' us down,
at least I heard your bluebird sing
Now somebody's got to show their hand,
time is an enemy
I know you're long gone,
I guess it must be up to me.'*

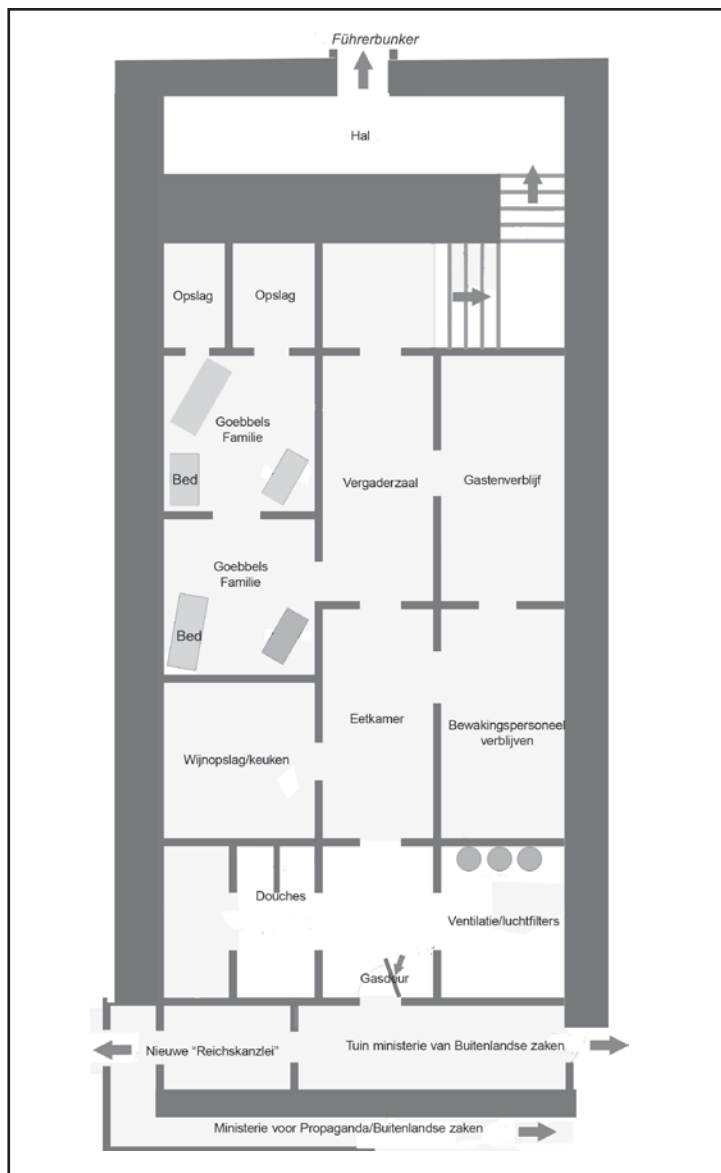
Eerste couplet van 'Up to me', Bob Dylan, "outtake" van het album 'Blood on the tracks' (1975) en voor het eerst verschenen op 'Biograpgh' (1985).

Copyright © 1974 by Ram's Horn Music; renewed 2002 by Ram's Horn Music

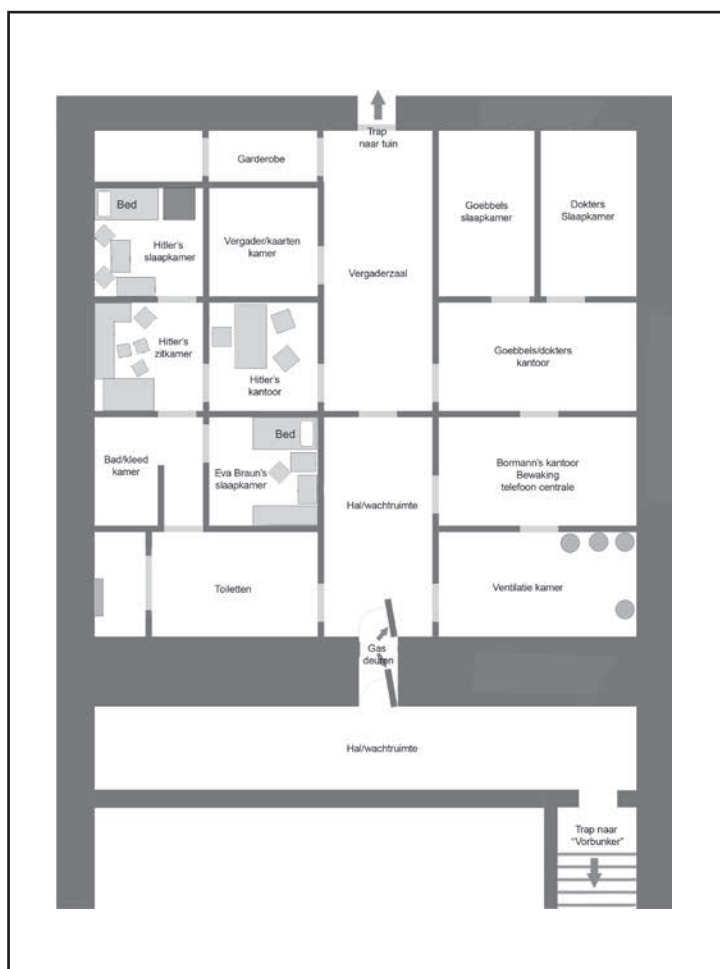
'Het hele leven is één grote bijna-doodervaring'

Kluun in de column 'Vijf seconden', in boekvorm gepubliceerd in 'Klunen 2', pagina 147-148, 2013

Vorbunker

Führerbunker

DEEL 1 – (januari 20**)

DE BLOEDSTRAAT, AMSTERDAM

John West hoorde de galm van zijn voetstappen weerklinken tegen de muren van de vochtige gebouwen in de tochtige straten van de grauwe havenstad Amsterdam. Het was elf uur in de ochtend op een maandag in januari 20**.

Hij was onderweg naar het kantoor van zijn detective-bureau, dat zich midden in de hoerenbuurt bevond. Hoewel kantoor een groot woord was voor het klamme en gehorige souterrain dat hij voor een veel te hoge prijs huurde van een onsympathieke huisjesmelker van mediterrane afkomst.

Als hij alleen was had John West de gewoonte om in gedachten zijn leven voor zichzelf te beschrijven. Deze gewoonte kwam wellicht voort uit zijn liefde voor de literatuur. Alleen als het leven gebeeldhouwd werd in taal, kreeg het waarde.

Eigenlijk had John West schrijver willen zijn. Dat vond hij zo ongeveer het chicste beroep dat er bestond. Geen vaste werktijden. Geen gemekker aan je kop van elke dag dezelfde collega's.

Wat lulde hij eigenlijk slap. Alle voordelen van het schrijver zijn had hij als kleine zelfstandige ook. Hij moest zijn brein, dat getraind was om logisch na te denken bij de les houden. Voor je het wist werd je dement en had je steunzolen nodig in deze drukke wereld waar een tsunami aan gebakken lucht elke dag over je heen werd gestort als je niet goed uitkeek.

Nog even over dat schrijven. Elke keer als hij plaatsnam achter zijn bureau om iets op te schrijven stokte hem de adem in de keel en draaide hij al snel ongedurig op zijn stoel, of begon neurotisch met zijn nagels op het tafelblad te tikken en sigaretten te roken, waarvan hij pas doorhad dat hij ze had opgestoken als hij ze in de grote glazen asbak uitdrukte. Het lege scherm van zijn laptop verlamde hem. Dan las hij toch liever een goed boek. Je ging toch

ook niet uitgebreid boodschappen doen en koken voor jezelf als een fatsoenlijke maaltijd slechts een muisklik van je verwijderd was? Hij vroeg zich af of dit wel een goede vergelijking was. Soms probeerde hij nog wel eens wat op papier te krijgen. Steeds stelde hij zijn debuut uit. Van uitstel hoefde volgens hem geen afstel te komen.

John West had een kater als een koningstijger. De veertien tabletten paracetamol, die hij vanmorgen na het opstaan had ingenomen met behulp van de inhoud van een literpak karnemelk van de Aldi, begonnen langzaam hun werk te doen.

Gelukkig zag hij er met zijn vijfendertig jaren nog altijd jong en atletisch uit. Strakke kop met daarop een volle bos zwart haar, geen greintje vet aan zijn lijf. Een popster uit de jaren zeventig, zoals Rod Stewart of Keith Richards. Zijn lange benen altijd gestoken in kekke boots.

Gisterenmiddag had de voetbalclub van de stad weer eens gewonnen. Samen met zijn vriend Maarten Sanders had hij dit heuglijke feit tot in de kleine uurtjes uitgebreid gevierd in een kroeg vlak bij het voetbalstadion. Daarna was hij gecrasht op de bruine ribfluwelen tweezitsbank uit de seventies in het appartement van Maarten Sanders. Niet dat het zo bijzonder was dat hun club gewonnen had. De lokale godenzonen van de groene mat wonnen bijna altijd en werden praktisch elk jaar kampioen van de nationale competitie. Zelfs in het Europese voetbal speelde de club een niet geringe rol. De club was niet zo kapitaalkrachtig als de grotere uit bijvoorbeeld Spanje en Italië en moest daarom op Europees niveau voorlopig genoegen nemen met de status van subtopper.

Maarten Sanders was een journalist, die werkte voor een van de weinige kwaliteitskranten van Nederland. Zij kenden elkaar al vanaf de basisschool. Zij leken zoveel op elkaar dat men vaak dacht dat ze broers, of zelfs tweelingbroers waren. Sinds de opening van de Amsterdam Arena in de zomer van 1996 zaten ze bij elke wedstrijd naast elkaar in de skybox van de vader van Maarten, die zijn geld verdiende als vastgoedmagnaat. De perstribune liet

Maarten bewust links liggen, omdat hij dat beter vond passen bij de objectieve blik van de journalist. Of werd hij aangetrokken door de luxe en het comfort die de skybox van zijn vader hem verschaften?

John West ademde zwaar. Misschien moest hij toch maar eens stoppen met roken. Aan de andere kant, alleen het idee al vervulde hem met afgrijzen. Hoe zou hij moeten nadenken zonder sigaret? Hoe zou hij kunnen drinken zonder sigaret? Hoe zou hij kunnen leven zonder sigaret? Zijn dagrantsoen terugbrengen van tachtig naar vijftig sigaretten leek hem een goed begin op weg naar een rookvrij bestaan. Onder het lopen stak hij met zijn benzineaansteker een nieuwe sigaret op. Het was pas zijn zesde sigaret van de dag. Hij was al een uur op.

Zijn rookverslaving was een obsessie. Hij was doodsbang om aan longkanker te sterven. Toch probeerde hij voortdurend redenen te vinden om maar niet te hoeven stoppen met roken. Dan hield hij zich voor dat het leven in al zijn vergankelijkheid weinig voorstelde. Dat had hij wel geleerd na het lezen van veel geleerde boeken. Had de Russische schrijver Nabokov het leven niet 'een lichtflits tussen twee eeuwichheden duisternis' genoemd?

Nabokov had trouwens twee pakjes sigaretten per dag gerookt en was toch nog bijna tachtig geworden. Sartre, Freud en Dostojevski hadden als zware rokers ook bijna deze respectabele leeftijd gehaald. Maar vraag niet hoe. Blind, verkankerd, depressief en vercrackt. Dat dan weer wel.

Hoeveel energie kostte het al niet om de dagelijkse beslommeringen metesigaretten te doorstaan? Laat staan dat je dat zonder zou moeten doen. Als de sigaret hem dichterbij de dood bracht, dan moest dat maar. Ging alles immers niet voorbij? En wat miste je nu helemaal als je op je zestigste stierf? Alsof het zo leuk was om op je oude dag 24/7 op je rug te liggen rochelen op een versleten matras dat maar niet vervangen werd, vanwege de voortdurende sadistische Haagse obsessie met bezuinigen op degenen over wie ze macht hadden; zodat de rijken rijker konden

worden en de armen armer, de sterken sterker en de zwakken zwakker. Mensen met macht hadden volgens John West de neiging om beter voor zichzelf te zorgen dan voor degenen over wie ze macht over hadden. Het paradoxale was dat de mensen die te lijden hadden onder de politiek van hun leiders, die leiders vaak zelf gekozen hadden. Hadden zij hun lijden niet over zichzelf afge-roepen door op racistische partijen te stemmen die hun hele verkiezingsprogramma op één A4'tje kwijt konden? Anderen besloten bij verkiezingen thuis te blijven, omdat ze geen enkele illusie hadden over de schijnheilige beloften van de tientallen politieke partijen die Nederland rijk was. Alle partijen zeiden in de aanloop naar de verkiezingen wat de kiezer wilde horen, maar streefden daarna slechts hun eigenbelang na.

Als je oud werd, lag je aan het eind van de levensrit met slangetjes in je armen, neus en keel in een slecht onderhouden verzorgingstehuis, gelegen op een troosteloos industrieterrein aan de rand van de stad, langs een achtbaanssnelweg die niet omheind was met geluidsmuren. Oude mensen zijn nu eenmaal doof.

De slangetjes in je lijf moest je ook nog eens van je eigen risico betalen. Was je immers niet zelf schuldig aan je lichamelijk verval door een leven lang weigeren te sporten, zwermen plofkippen te eten en goedkope shag te roken, zoals een zwartgeblakerde schoorsteen rook uitbraakt? Daarbij had je waarschijnlijk ook nog twee flessen euroshopper sherry van drie euro per fles per dag gedronken, waarvan je minimaal één fles was vergeten af te rekenen bij de kassa, omdat je die in een binnenzak van je jas had gestopt op een moment dat je jezelf onbespied waande door niet al te snuggere beveiligingsbeambten.

Die beveiligingsbeambten werden nog slechter betaald dan een jongen van twaalf jaar voor het rondbrengen van stapels folders die met grote regelmaat ongevraagd in de brievenbussen van het volk werden gedeponneerd. Alsof papierverspilling iets was om trots op te zijn.

De inboorlingen in apenlanden waren zeker beter af

als hun regenwouden gekapt werden door grote Chinese staatsbedrijven, die de grond vervolgens geschikt maakten voor het verbouwen van mais. Voer om vele miljarden plofkoppen vet te mesten, zodat die binnen drie weken na hun geboorte, in stukken gehakt, in grote kartonnen emmers van de Kentucky Fried Chicken belandden. Die emmers vol stukken kip werden door onderbetaalde allochtone kinderen in ruil voor een uurloon van een paar euro overhandigd aan hardwerkende mensen, die geen tijd wilden vrijmaken om zelf hun avondmaaltijd te bereiden. Die tijd zou dan namelijk afgaan van hun favoriete bezigheid, het dagelijks vijf uur lang uitschelden van de televisie voordat ze met een voldaan gevoel naar bed konden gaan.

Verzorgingstehuizen waar je als een debiel werd aangesproken door brutale meisjes, die zes jaar over het vmbo hadden gedaan, en die, als je een keer in je bed had geplast en gescheten en zij je, nadat je uren in je vuil had liggen wachten, slordig, snel en zonder enig vertoon van respect kwamen verschonen, terwijl je opzweepende geluiden van vet coole muziek uit hun oortjes kon horen klinken, want praten met oude mensen was niet 'chill'. Je lul werd als een kromgetrokken pollepel binnen drie seconden schoon geschrobd. Je aars verschoond als een woest gestreken versleten overhemd. Dit was tenminste de mening van John West. Maar wat wist hij er eigenlijk van?